Nr. 15. Warszawa, dnia 15 października 1929 r. Rok XII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 30 zł. Cena egzemplarza 2 zł.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 30 września Nr. 68 Rok 1929.

Poz. 524. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dn 25 września 1929 r. w sprawie ceł wywozowych od otrąb i makuchów.

Poz. 525. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 25 września 1929 r. o uchyleniu ceł wywozowych od skór surowych.

Poz. 526. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 25 września 1929 r. w sprawie cła wywozowego od kości surowych.

Poz. 527. Oświadczenie rządowe z dnia 1 sierpnia 1929 r. w sprawie decyzji Rady Ligi Narodów, dotyczącej uregulowania ubezpieczeń społecznych na terytorjach odstąpionych bezpośrednio Polsce przez Niemcy na mocy Traktatu Pokoju między Państwami Sprzymierzonemi i Stowarzyszonemi a Niemcami, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 roku.

z 9 października Nr. 69 Rok 1929

Poz. 528. Konwencja pomiędzy Austrją, Włochami, Polską, Rumunją, Królestwem Serbów, Chorwatów i Słoweńców oraz Czechosłowacją, dotycząca przejęcia wierzytelności i depozytów z pod zarządu Pocztowej Kasy Oszczędności w Wiedniu, podpisana w Rzymie dnia 6 kwietnia 1922 r. oraz układ dodatkowy do tejże Konwencji, podpisany w Rzymie dnia 23 lutego 1925, wraz z Protokółem z tejże daty.

Poz. 529. Oświadczenie Rządowe z dnia 1 sierpnia 1929 roku w sprawie złożenia dokumentu ratyfikacyjnego Konwencji pomiędzy Austrją, Włochami, Polską, Rumunją, Królestwem Serbów, Chorwatów i Słoweńców oraz Czechosłowacją, dotyczącej przejęcia wierzytelności i depozytów, należących do obywateli zamieszkujących terytorja należące dawniej do Austrji, z pod zarządu Pocztowej Kasy Oszczędności w Wiedniu, podpisanej w Rzymie dnia 6 kwietnia 1922 r., oraz układu dodatkowego do tejże Konwencji, podpisanego w Rzymie dnia 23 lutego 1925 r., wraz z protokółem z tejże daty.

Poz. 530. Konwencja między Rzecząpospolitą Polską, a Królestwem Rumunji w sprawie wymiany akt i dokumentów po byłych władzach wojskowych austrjacko-węgierskich.

Poz. 531. Oświadczenie Rządowe z dnia 1 sierpnia 1929 r. w sprawie wejścia w życie konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunji, dotyczącej wymiany akt i dokumentów po byłych władzach wojskowych austrjacko-wegierskich, podpisanej w Warszawie dnia 29 listopada 1928 r.

z 14 października Nr. 70 Rok 1929

Poz. 532. Oświadczenie Rządowe z dnia 1 sierpnia 1929 r. w sprawie wejścia w życie załącznika I do konwencji międzynarodowej o przewozie towarów kolejami żelaznemi, podpisanej w Bernie 23 października 1924 roku w nowej redakcji uchwalonej przez komisję rzeczoznawców

---

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 października Nr. 226 Rok 1929

Poz. 523. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 24 września 1929 r. o ustanowieniu niezależnego administracyjnie od nadleśnictwa Zarządu Kolei Leśnych w dorzeczu Czeremoszów.

Poz. 524. Zarządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 27 września 1929 r. w sprawie zmiany taryfy opłat radjofonicznych.

Poz. 525. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 6 września 1929 r. w przedmiocie likwidacji (zbiorowa, 10 pozycji).

z 2 października Nr. 227 Rok 1929

Poz. 526. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 września 1929 r. w sprawie stacyj, upoważnionych do wydawania świadectw oceny nasion.

z 3 października Nr. 228 Rok 1929

z 4 października Nr. 229 Rok 1929

Poz. 527. Uchwała Rady Ministrów z dnia 28 września 1929 r. w sprawie dodatkowego kredytu na okres budżetowy od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. na wydatki związane z Powszechną Wystawą Krajową w Poznaniu.

Poz. 528. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 23.VIII 1929 r. w przedmiocie likwidacji (nieruch. w Skarszewach).

Poz. 529 Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 6 września 1929 r. w przedmiocie likwidacji (nieruch. w Toruniu i w Żabikowie).

z 5 października Nr. 230 Rok 1929

Poz. 530. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 1929 r. w przedmiocie likwidacji (zbiorowa 3 pozycje).

Poz. 531. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 6 września 1929 r. w przedmiocie likwidacji (os. rent. Włościbórz).

z 7 października Nr. 231 Rok 1929

Poz 532. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 1929 r. w przedmiocie likwidacji (nieruch. w Starym Folwarku).

z 8 października Nr. 232 Rok 1929

Poz. 533. Umowa, ustalająca warunki pracy i płacy dozorców domowych miasta Suwałk na rok służbowy 1929/30.

z 9 października Nr. 233 Rok 1929

Poz. 534. Zarządzenie o nadaniu Wielkiej Wstęgi orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą, Krzyża Komandorskiego oraz Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 535. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 536. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

z 10 października Nr. 234 Rok 1929

z 11 października Nr. 235 Rok 1929

Poz. 537. Uchwała Rady Ministrów z dnia 5 października 1929 r., w sprawie dodatkowego kredytu na okres budżetowy od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. na cele związane z akcją opiekuńczą nad emigrantami i ich dziećmi zagranicą.

Poz. 538. Uchwała Rady Ministrów z dnia 5 października 1929 r., w sprawie dodatkowego kredytu na okres budżetowy od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. na wydatki związane z usunięciem szkód powodziowych na drogach i mostach publicznych.

Poz. 539. Uchwała Rady Ministrów z dnia 5 października 1929 r., w sprawie dodatkowego kredytu na okres budżetowy od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. na dalszą budowę Państwowej Fabryki Związków Azotowych w Tarnowie.

Poz. 540. Uchwała Rady Ministrów z dnia 5 października 1929 r., w sprawie dodatkowego kredytu na okres budżetowy od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. na wydatki związane z rokowaniami międzynarodowemi.

Poz. 541. Uchwała Rady Ministrów z dnia 5 października 1929 r., w sprawie dodatkowego kredytu na okres budżetowy od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. na wydatki związane z urządzeniem i prowadzeniem zniszczonego skutkiem klęski mrozów zakładu hodowli drzew i krzewów przy Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego.

Poz. 542. Uchwała Rady Ministrów z dnia 5 października 1929 r., w sprawie dodatkowego kredytu na okres budżetowy od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. na sporządzenie znaków wartościowych i druków do podatków bezpośrednich.

z 12 października Nr. 236 Rok 1929

Poz. 543. Okólnik Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 16 września 1929 r., Nr. I. Prez. 5570/29 w sprawie zmian i uzupełnień wykazu szkół, w których nauka uprawnia do zwrotu opłat szkolnych w roku szkolnym 1929/30.

z 14 października Nr. 237 Rok 1929

Poz. 544. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 października 1929 r. o ode-

braniu debitu pocztowego czasopismu p. t. „Die Internationale Bildungsarbeiter".

Poz. 545. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 5 października 1929 r. o utworzeniu nadleśnictw: Czerniańskiego, Dobroborskiego, Iwacewickiego, Michalińskiego i Świteziańskiego.

z 15 października Nr. 238 Rok 1929

Poz. 546. Ogłoszenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1929 r. w sprawie typu mąki żytniej.

Na podstawie § 2 ust. 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 grudnia 1928 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Skarbu i Rolnictwa o przemiale pszenicy i żyta (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 882), podaję do wiadomości, że ustalony został nowy typ mąki żytniej, który będzie obowiązywał od dnia 28 października b. r.

Wzory tego typu znajdują się w urzędach powiatowej władzy administracji ogólnej, gdzie osoby zainteresowane mogą je oglądać.

Poz. 547. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalającej warunki pracy i płacy dozorców domowych w m. Płocku.

III.

Okólniki

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

312.

Okólnik Nr. 207 z 23 września 1929 r. (Z. Z. 4446/29) w sprawie tępienia gryzoni.

Do

P. P. Wojewodów.

Wobec znacznego rozpowszechnienia plagi szczurów w Polsce, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa, że należałoby przystąpić do szerszej akcji odszczurzania w osiedlach, gdzie zaszczurzenie wybitnie występuje, drogą obowiązkowego tępienia gryzoniów. Przeprowadzać odszczurzanie należy na zasadzie ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 402) dwa razy do roku w tych osiedlach, gdzie liczba ludności przekracza 2,000 mieszkańców, gdyż plaga szczurów w Polsce, prócz strat materjalnych, częstokroć grozi także pojawieniem się chorób zakaźnych.

Przy tępieniu gryzoniów szczególną uwagę zwracać należy na sanatorja, szpitale, magazyny żywnościowe, młyny, rzeźnie, sklepy spożywcze, hotele i t. p.

Dla celowości akcji tępienia gryzoniów wskazane jest przeprowadzenie masowego tępienia w ściśle oznaczonym dniu, w którym właściciele realności oraz wyżej wyszczególnionych objektów winni wykładać trutkę, lub też stosować wyławianie szczurów pułapkami, a wreszcie przez psy, specjalnie dla tego celu tresowane.

O wynikach każdorazowo przeprowadzonej akcji odszczurzania zechce Pan Wojewoda przedłożyć sprawozdanie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Departamentowi Służby Zdrowia), gdyż obecnie z polecenia Departamentu Służby Zdrowia Państwowy Zakład Higjeny w Warszawie prowadzi eksperymentalne badania w sprawie dezynsekcji oraz odszczurzania, a więc pożądane są dane o wyniku tej akcji na poszczególnych terenach. Sprawozdanie powinno być sporządzone według załączonego do niniejszego schematu.

Z trutek, obecnie stosowanych z dość dobrym wynikiem, zasługują na uwagę:

1) preparat cebuli morskiej wraz z węglanem barytu „Ratol" firmy „Sanator" — fabryka chemiczno-farmaceutyczna w Bydgoszczy;

2) pasta fosforowa, przygotowana ex tempore, sprzedawana prawie w każdej aptece;

3) pasta „Zelio" firmy Fr Bayer w Lewerkusen — pasta tłuszczowa, zawiera farbę anilinową i sól Thalium — preparat dobry, lecz zbyt drogi;

4) pasta na tępienie szczurów firmy Zalewski w Rawie — pasta ta zawiera cebulę morską w postaci skwarek;

5) „Mortidar" L. Spiess i Syn w Warszawie preparat zawiera węglan baru, zabarwiony czerwoną farbą anilinową;

6) „Morol" Laboratorjum „Sanitas"—wapno palone, gips i olejek anyżowy.

Przy stosowaniu trutek przeciwko szczurom pamiętać należy, że częstokroć szczury nie dają się truć stale jedną trutką, dlatego też od czasu do czasu należy trutki zmieniać.

Załącznik

Załącznik do L. Z. Z. 4446/29.

SCHEMAT SPRAWOZDANIA.

1. Miejscowość, w której przeprowadzono odszczurzenie ....
2. Czas trwania akcji odszczurzania od .... do ....
3. Nazwa trutki lub też krótki opis innych sposobów odszczurzania (jak to: zapomocą psów, pułapek, gazów trujących) ....
4. Ilość zużytej trutki ....
5. W ilu posesjach rozłożono trutkę ....
6. Jaki $^0/_0$ posesyj nie odszczurzono ....
7. Czy na właścicieli tych posesyj nałożono kary administracyjne i w ilu przypadkach ....
8. Pod czyim nadzorem przeprowadzono odszczurzanie (gmina czy przedsiębiorstwo prywatne?) ....
9. Przeciętny koszt odszczurzania jednej posesji ....
10. Wnioski co do skuteczności przeprowadzonej akcji odszczurzania oraz co do działania poszczególnych trutek ....
11. Uwagi ....

313.

Okólnik Nr. 208 z 27 września 1929 r. (AP. 11122/1) w sprawie imprez na budowę okrętów.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec brzmienia art. 1 ustawy z dn. 16.II. 27 o Komitecie Floty Narodowej (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 206), w myśl którego Komitet ten został ustanowiony w celu skoordynowania działalności poszczególnych instytucyj, grup społecznych oraz osób, dążących do utworzenia polskiej floty morskiej, Min. Spr. Wewn. zarządza, by zezwolenia osobom i instytucjom społecznym na prawo urządzania wszelkiego rodzaju imprez publicznych, związanych z budową okrętów były wydawane przez Urzędy dopiero po uprzedniem porozumieniu się z Komitetem Floty Narodowej (Warszawa, Elektoralna 2).

314.

Okólnik Nr. 209 z 27 września 1929 r. (OB. 456/3) w sprawie opłat stemplowych od ustnych podań.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu do Spraw Mniejszości w Katowicach.

Pismem z dnia 5 marca 1928 r. Nr. OB. 456/1 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśniło, że od ustnych wniosków, niestwierdzonych protokółem urzędowym (art. 140 ustawy o opłatach stemplowych Dz. U. R. P. Nr. 98, p. 570 z r. 1926), opłata stemplowa nie należy się.

Równocześnie Ministerstwo zaznaczyło, że o ile odnośne przepisy administracyjne nie stanowią czy dany wniosek ustny ma być zaprotokółowany, ustalenie postępowania pozostawione jest uznaniu władzy administracyjnej.

Wyjaśnienie powyższe przestało być aktualne z chwilą wejścia w życie rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, p. 341).

Stosując bowiem ścisłą wykładnię postanowień zawartych w art. art. 15 p. 1 i 19 p. 2 a) powołanego rozporządzenia, przyjąć należy, że obecnie podlegają protokółowaniu wszystkie ustnie zgłoszone prośby, odwołania, skargi, zażalenia i t. p. podania.

Do ustnego podania może być zatem zastosowane tylko takie uwolnienie od opłaty stemplowej, jakieby ewentualnie było zastosowane w myśl przepisów u. o. s., gdyby to podanie zostało wniesione na piśmie.

Powyższe zasady nie mają oczywiście zastosowania do wypadków, gdy chodzi o spostrzeżenie, otrzymane wiadomości i zarządzenia, które w myśl art. 21 wymienionego wyżej rozporządzenia, aczkolwiek mają znaczenie dla sprawy, nie stanowią jednak podstawy do sporządzenia protokółu i winny być utrwalane w formie adnotacyj w aktach. Adnotacje te rzecz oczywista, nie mogą być traktowane jako ustne podania i opłatom stemplowym nie podlegają.

W każdym razie Ministerstwo domagać się będzie od władz podległych zachowania właściwego umiaru przy ocenie, czy dane zgłoszenie się interesanta do urzędu jest równoznaczne z wniesieniem ustnego podania do protokółu, gdyż niniejsze nie powinno stanowić podstawy do nowego obciążenia ludności opłatami stemplowemi, w porównaniu ze stanem poprzednim, co pozostawałoby w sprzeczności zarówno z postulatem bliższego kontaktu

ludności z lokalnemi władzami administracyjnemi, jak i z wyraźną intencją rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem — zapewnienia ludności jaknajwiększych ulg przy załatwianiu spraw urzędowych.

Zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu) w sprawie poruszonej wydać stosowne zarządzenie podwładnym urzędom.

315.

Okólnik Nr. 210 z 26 września 1929 r. (OB. 3105) o zwrotach kwot nadpłaconych w ubiegłych okresach budżetowych.

PP. Wojewodom (wszystkim), Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Głównej Komendzie Policji Państwowej, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Korpusowi Ochrony Pogranicza, Departamentowi Służby Zdrowia, Urzędowi do Spraw Mniejszości w Katowicach.

Do wiadomości i użytku służbowego.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 1331|2|29.
Warszawa,
dn. 23 sierpnia 1929 r.

Odpis.

W sprawie zwrotów kwot nadpłaconych w ubiegłych okresach budżetowych.

Do

wszystkich władz centralnych.

Na podstawie § 51 przepisów rachunkowo-kasowych (Monitor Polski Nr. 285 z r. 1921, Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 45 poz. 564 z r. 1921) na zwroty kwot, nadpłaconych w ubiegłym okresie budżetowym, wystawiają władze asygnacje ze specjalnego kredytu, otwartego na ten cel do dyspozycji izb skarbowych.

Zdarza się często, że na zwroty nadpłat wystawiają kompetentne władze II względnie III instancji asygnacje mimo braku w izbie skarbowej kredytu (którego wysokość na pokrycie tego rodzaju nieprzewidzianych wydatków nie da się ściśle ustalić) i wysyłają talony odbiorcom w terminie, przewidzianym w § 34 przepisów rachunkowo-kasowych, co w razie braku kredytu wywołuje niezadowolenie wśród odbiorców, nie mogących odebrać zaraz swej należności.

Ażeby zapobiec na przyszłość podobnym wypadkom, Ministerstwo Skarbu uprasza o wydanie stosownych zarządzeń podległym władzom asygnującym, aby te przed wystawieniem asygnacyj na zwroty nadpłat z ubiegłych okresów budżetowych upewniały się uprzednio w krótkiej drodze we właściwej izbie skarbowej co do stanu kredytu, względnie zgłaszały tam w tej mierze swe zapotrzebowania i wystawiały asygnacje dopiero w tym wypadku, gdy izba skarbowa będzie posiadała odpowiedni kredyt.

316.

Okólnik Nr. 211 z 27 września 1929 r. (OB. 2814/9) o dodatkach służbowych dla Wojewodów i Wicewojewodów.

Do

wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 23 września 1929 r. powzięła uchwałę następującej treści:

„Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) w brzmieniu art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 370) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Wojewodom, Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Wicewojewodom i Wicekomisarzowi Rządu m. st. Warszawy, przyznaje się dodatek do uposażenia w następującej wysokości:

a) Wojewodom oraz Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy po 1.500 zł. miesięcznie;

b) Wicewojewodom i Wicekomisarzowi Rządu m. st. Warszawy po 500 zł. miesięcznie

§ 2.

Wyłączeni od pobierania powyższych dodatków są urzędnicy, którzy:

1) pozostają pod dochodzeniem sądowem lub dyscyplinarnem;

2) zostali zawieszeni w czynnościach służbowych;

3) zostali przeniesieni w stan nieczynny.

§ 3.

Do dodatków, unormowanych niniejszą uchwałą, mają analogiczne zastosowanie postanowienia punktu c) ustępu pierwszego oraz ustępów 2 i 3 art. 11 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), jak również postanowienia art. 12 tejże ustawy.

§ 4.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 września 1929 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą uchwała Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1925 r., uzupełniona uchwałą z dnia 29 sierpnia 1929 r. w sprawie przyznania Wojewodom i Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy dodatku do uposażenia w punktach.

§ 5.

Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

O powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia celem wydania stosownych zarządzeń.

317.

Okólnik Nr. 212 z 30 września 1929 r. (Wojsk. 2978/1) o upoważnieniu Wojewodów do unieważniania orzeczeń komisyj poborowych w myśl art. 43 ust. 1 ustawy o p. ob. wojsk.

Do

PP. Wojewodów (wszystkich).

Na zasadzie art. 43 ustęp 1 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym — w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych — upoważniam Pana Wojewodę do unieważniania w porozumieniu z Dowódcą O. K. — orzeczeń Komisyj poborowych w wypadkach stwierdzenia w drodze administracyjnej lub sądowej faktów podanych w ust. 1 i 2 tego artykułu i ustalenia, iż zaszły okoliczności uzasadniające podejrzenie co do bezstronności lub słuszności wydanych przez te komisje poborowe orzeczeń.

W razie niedojścia do porozumienia z Dowódcą O. K., akta sprawy ze swoim należycie umotywowanym wnioskiem należy przedkładać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, które rozstrzygnie ją ostatecznie w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych.

Wojskowe władze poborowe II instancji otrzymały w tym przedmiocie stosowne uprawnienia z ramienia Ministra Spraw Wojskowych.

318.

Okólnik Nr. 213 z 1 października 1929 r. (OP. 11570/1) o awansowaniu urzędników do wyższych stopni służbowych w terminach ustanowionych uchwałą Rady Ministrów z 8 listopada 1923 r.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Według art. 41 ustawy o państwowej służbie cywilnej, awansowanie urzędników do wyższych stopni służbowych pozostawione jest uznaniu władzy przełożonej. Tenże sam jednak artykuł podaje wyraźnie zasady, jakiemi przy obsadzaniu wakujących stanowisk ma się władza kierować.

Przedewszystkiem bierze władza w tym wypadku pod uwagę podwładnych sobie urzędników bezpośrednio niższego stopnia według starszeństwa służbowego. Kolejność starszeństwa stanowi o kolejności kandydatów na wakujące stanowisko bezpośrednio wyższego stopnia w tej samej kategorji służbowej i w tym samym rodzaju służby.

Władza nie może *dowolnie i bezzasadnie* pomijać w awansie urzędników starszych służbowo na korzyść służbowo młodszych. Tylko takie pominięcie jest dozwolone, które uspra-

wiedliwia się względami na stopień uzdolnienia, użyteczności, zaufania oraz na szczególne ukwalifikowanie do danego stanowiska, a wśród równych warunków względem na ogólne lata służby.

Ponieważ zasady te dotyczą w równej mierze nominacyj zastrzeżonych władzy naczelnej, jak mianowań, przekazanych Panom w myśl ustępu czwartego art. 17 Ustawy o państwowej służbie cywilnej i postanowienia art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej ż 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej, przeto przy przedstawianiu Ministerstwu wniosków awansowych do VII i wyższych stopni służbowych obowiązani są Panowie przestrzegać następującego porządku:

1) Wszystkie proponowane przez Panów w danym terminie awanse w obrębie tej samej kategorji służbowej i tego samego rodzaju służby winny być, niezależnie od składanych wniosków indywidualnych, omówione i umotywowane w jednem ogólnem sprawozdaniu. Uzasadnienie w sprawozdaniu każdego projektowanego awansu polega bądź na stwierdzeniu, że awans proponuje się w kolei starszeństwa i że nie zachodzą żadne względy, przemawiające przeciwko danej kandydaturze, bądź na objaśnieniu, dlaczego kolejność starszeństwa zamierza się naruszyć. W tym ostatnim wypadku należy co do każdego z pominiętych kandydatów przytoczyć powody pominięcia.

2) Wnioski indywidualne powinny być przedstawiane w osobnych pismach, zawierających najważniejsze daty, dotyczące osoby kandydata i jego służby oraz dane o jego uzdolnieniu, użyteczności, stopniu zaufania oraz stopniu ukwalifikowania na proponowane stanowisko służbowe. *Do każdego wniosku indywidualnego ma być dołączone ostatnie opisanie kwalifikacyjne obowiązujące wszystkich urzędników, tabela kwalifikacyjna* (dla urzędników podlegających kwalifikowaniu komisyjnemu), tudzież wykaz stanu służby kandydata.

Należy nadto stwierdzić, że dowody osobiste kandydata, wymagane przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej, są w porządku i że nie zachodzą żadne ustawowe zastrzeżenia lub przeszkody do awansu.

3) Sprawozdanie ogólne sporządzać należy według wzoru, podanego w załączniku Nr. 1, wnioski indywidualne—według wzoru, podanego w załączniku Nr. 2.

4) Wnioski awansowe na stanowiska służbowe od VII stopnia wzwyż należy przedkładać Ministerstwu w następujących terminach:

a) o ile dotyczą awansów styczniowych— do dnia 15 listopada i

b) o ile dotyczą awansów lipcowych — do dnia 15 maja każdego roku.

Przypominając Panom powyższe przepisy normujące tryb awansowania urzędników, nie mogę nie zaznaczyć, iż we wnioskach awansowych, otrzymywanych przez Ministerstwo, daje się często zauważyć dawanie pierwszeństwa personelowi urzędu wojewódzkiego przed personelem starostw. Przeciwko tej niewątpliwie mimowolnej tendencji, mającej swe źródło w dokładniejszej znajomości pracy personelu bliższego osobie Wojewody, stanowczo się zastrzegam. Przeciwnie: przy wyborze kandydatów z pośród urzędników w równej mierze na awans zasługujących i jednakie po temu mających prawa polecam dawać pierwszeństwo urzędnikom starostw, jako pełniącym służbę w warunkach gorszych, niż urzędnicy urzędu wojewódzkiego.

Poprzednio wydane w tym przedmiocie okólniki: 1) z dnia 3 lipca 1924 r. Nr. 78/AP. 5743 (Dzien. Urzęd. Min. Spr. Wewn. z r. 1924 Nr. 2—6, poz. 102) i 2) z dn. 30 maja 1925 r. Nr. 56/AP. 5538 (Dz. Urzęd. Min. Spr. Wewn. z roku 1925 Nr. 2 poz. 267) niniejszem uchylam.

2 zał.

Wojewoda.. **Załącznik Nr. 1.**

L. dz.................. ....dnia........................19........ r.

poufne

Wnioski awansowe.

Do

Pana Ministra Spraw Wewnętrznych

w Warszawie

	Dla stanowisk I kat. w stopniach służbowych			Dla II kat. w VII st. sł.
	V	VI	VII	
Przyznany powierzonemu mi województwu etat osobowy bez służby zdrowia wynosi..............................	4	20	25	5
Stanowisk zajętych po dzień ....przy uwzględnieniu wszystkich zmian dokonanych do tego terminu zarządzeniami Pana Ministra było	3	16	26	4
Pozostaje stanowisk wolnych	1	4		1
Przekroczenie wynosi..............................			1	
Przewiduję nadto przed styczniowym / lipcowym terminem awansowym opróżnienie stanowisk:				
1)............................ (wymienić)............................		1		
2)............................ „			1	
3)............................ „			1	
Wobec czego wolnych stanowisk będzie	1	5	1	1
Z tego narazie rezerwuję, licząc się z ewentualną obsadą stanowisk ....urzędnikami z poza mego województwa..............................		2		
Pozostaje do obsadzenia w drodze awansu	1	3	1	1
czyli ogólna liczba urzędników, mogących być posuniętymi do obok oznaczonych wyższych stopni, wyniesie po uwzględnieniu wykazanych przekroczeń	1	4	5	1

(następuje str. 2)

Do awansu proponuję:

W I kategorji stanowisk:

a) do V st. sł. na stanowisko naczelnika wydziału ....N N................., obecnie ....

b) do VI stopnia służbowego:

1) na stanowisko inspektora wojewódzkiego ......................N.N...........obecnie ....

2) na stanowisko radcy wojewódzkiego ...........N.N..................

obecnie..

3) na stanowisko starosty .... N.N...............

obecnie..

4) na stanowisko ....

....

c) do VII st. sł. w charakterze referendarzy:

1) ....

2) ....

3) ....

4) ....

5) ....

W II kategorji stanowisk:

do VII st. sł. na stanowisko........... N. N..................

obecnie..

Zajmuje pozycję w liście starszeństwa	Ostatnia ogólna ocena kwalifikacyjna

Szczegółowe uzasadnienie wyboru wymienionych kandydatów podaję w przesłanych jednocześnie Ministerstwu wnioskach indywidualnych.

Wniosek niniejszy pomija następujących urzędników, zajmujących w listach starszeństwa pozycje wyższe od urzędników, przedstawionych do awansu:

W kategorji I:

a) w VI stopniu służbowym: A. B. (poz..................),

b) w VII st. sł.: C. D. (poz..................) i E. F. (poz..................),

c) w VIII st. sł.: G. H. (......................), J. K. (poz..................) i L. M. (poz.............).

W kategorji II w VIII stopniu służbowym: N. O. (poz.............).

Do pominięcia skłoniły mnie następujące powody:

(Następuje szczegółowe uzasadnienie i charakterystyka pominiętych) ....

....

Wojewoda.. **Załącznik Nr. 2.**

L. dz....................... ....dnia.......................................19..........r.

N. N. — awans.

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

(Wydział Osobowy)

w Warszawie

Sprawozdaniem ogólnem z dnia.. L. dz....................... przedstawiłem do awansu w terminie $\frac{\text{styczniowym}}{\text{lipcowym}}$ na wakujące stanowisko...............
....
w............................ stopniu służbowym.......................................N. N. ....
obecnie..

Wniosek ten uzasadniam jak następuje:

....
....
....
....
....
....
....
....
....

Kandydat, urodzony dnia.., wstąpił do służby państwowej dnia..(wymienić główne etapy z przebiegu służby) ....

Wykształcenie (określić dokładnie) ....
....

Dowody osobiste kandydata, wymagane przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej, są w porządku i nie zachodzą względem niego żadne ustawowe zastrzeżenie lub przeszkody do awansu.

Wykaz stanu służby, opisanie i tabelę kwalifikacyjną kandydata załączam.

(podpis)

319.

Okólnik Nr. 214 z 2 października 1929 r. (OP. 11569/1) o uchyleniu okólnika Nr. 50 z 5 maja 1926 r. w sprawie interpretacji art. 11 ustawy emerytalnej.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej.

Okólnikiem Nr. 50 z dn. 5 maja 1926 r. L. dz. AP. 2959 ogłoszonym w numerze 3 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z r. 1926 poz. 163, podano do wiadomości Panów wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu tej treści, że funkcjonarjusza państwowego, zwolnionego ze służby na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej, nie można poddać na jego prośbę badaniu komisji lekarskiej celem zastosowania doń art. 11 ustawy emerytalnej z dnia 11.XII 1923 r.

Obecnie Ministerstwo Skarbu oznajmiło pismem z dn. 23 września 1929 r. Nr. D. I. 13308/5/29, że pogląd powyższy nie może być nadal utrzymany, ponieważ Najwyższy Trybunał Administracyjny w całym szeregu wyroków, a w szczególności w sprawie Bronisława Horewicza z dn. 22.XII 1928 r. L. Rej. 5453/26, Emilji Stany'owej z dnia 11.XII 1928 r. L. Rej. 3671/26 (art. 9) w sprawie Jakóba Tremskiego z dnia 7.II 1928 r., L. Rej. 4289/26, Józefa Szklarzewicza z dn. 13.III 1928 r. L. Rej. 3468/28, w sprawie Piotra Dońca z dnia 8.VI 1927 r. L. Rej. 1027/25 (art. 11) oraz w sprawie Stanisława Kostrzewskiego z dn. 1.V 1928 r. L. Rej. 2466/26 (art. 12) wyjaśnił i uzasadnił, że zwolnienie danego funkcjonarjusza państwowego ze służby na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej, wobec braku jakichkolwiek zastrzeżeń w art. 98 ustawy emerytalnej oraz wobec postanowień ustępu 5 cytowanego artykułu 116. nie stoi na przeszkodzie do zastosowania do danego funkcjonarjusza postanowień art. 9 ustęp 1, art. 11 i art. 12 ustawy emerytalnej, o ile komisja lekarska stwierdzi u wymienionego wymagane powyższemi artykułami warunki.

Wobec tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla niniejszem pomieniony okólnik z dn. 5 maja 1926 r., co zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu w Warszawie) podać do wiadomości komisyj lekarskich I i II instancji, komunikując im jednocześnie przytoczone powyżej wyjaśnienie Najwyższego Trybunału Administracyjnego o dopuszczalności badania przez komisje lekarskie stanu zdrowia funkcjonarjuszów, zwolnionych ze służby na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

320.

Okólnik Nr. 215 z 2 października 1929 r. (OP. 11556/I R.) o terminach końcowych służby cywilnej w b. państwach zaborczych.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego P. P. oraz Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego.

Ministerstwo Skarbu pismem okólnem z dnia 19 września 1929 r. Nr. D. I. 5626/5/29 udzieliło następującego wyjaśnienia w sprawie końcowych terminów służby cywilnej w b. państwach zaborczych:

„Postanowienia art. 81 ustawy emerytalnej nie przewidują żadnych dokładnych dat, co do końcowych terminów do których ma byc liczona do wysługi emerytalnej służba funkcjonarjuszów państwowych w b. państwie zaborczem.

Natomiast art. 102 i 105 powyższej ustawy przewiduje takie terminy dla zawodowych wojskowych, a mianowicie:

w Austro-Węgrzech dzień 1.XI 1918 r
w Niemczech „ 27.XII 1918 r.
w Rosji „ 1.XI 1917 r.

Terminy końcowe dla funkcjonarjuszów cywilnych ustaliła dopiero praktyka przy stosowaniu ustawy emerytalnej, przyczem przyjęto, jako termin końcowy dla służby:

1) w Austro-Węgrzech dzień 1.XI 1918 r.
2) w Niemczech — ze względu na specjalne umowy dzień 10.I 1920 r. względnie 30.III 1920 r. (z wyjątkiem terenów plebiscytowych i W. M. Gdańska, dla których określone osobne terminy),
3) W Rosji dzień 30.III 1917 r., względnie 1.XI 1917 r.

Termin służby zaborczej w Austro-Węgrzech dla funkcjonarjuszów państwowych jest identyczny z terminem dla zawodowych wojskowych natomiast terminy służby zaborczej w Niemczech są inne, jednak ze względu na przyjęte przez państwo Polskie zobowiązania w Traktacie Wersalskim i w specjalnych umowach, winny być nadal utrzymane, natomiast różne terminy końcowe służby państwowej dla osób wojskowych i funkcjonarjuszów cywilnych w b. państwie rosyjskiem nie znajdują uzasadnienia w jakichkolwiek specjalnych umowach lub zobowiązaniach. Celem jednolitego na przyszłość postępowania Ministerstwo Skarbu, stosując analogiczne przepisy art. 102 i 105 obowiązującej ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r., normujące dzień 1 listopada 1917 r. jako końcową datę służby zaborczej dla zawodowych wojskowych z b. armji rosyjskiej, — postanawia stosować na przyszłość ten sam termin 1 listopada 1917 r. również jako termin końcowy rosyjskiej służby cywilnej państwowej dla osób, które w tej służbie pozostawały i które następnie przyjęte zostały do służby państwowej polskiej. Na przyszłość należy zatem w wykonaniu art. 81 i innych ustawy emerytalnej obliczać czas służby państw. cywilnej w b. państwie rosyjskiem funkcjonarjuszom państwowym polskim analogicznie jak zawodowym wojskowym, to jest po dzień 1 listopada 1917 r.

Z tytułu powyższego postanowienia nie mogą ulec żadnemu sprostowaniu dokonane już prawomocnie wymiary zaopatrzeń emerytalnych, przy których przyjęto, jako termin końcowy państwowej służby rosyjskiej termin wcześniejszy, t. j. dzień 30 marca 1917 r.“.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że wyjaśnienie wzmiankowanych powyżej w ustępie czwartym punkcie 2) dat. 10.I 1920 r. i 30.III 1920 r., podanych jako alternatywne końcowe terminy służby cywilnej w Niemczech,—zawiera okólnik Nr. 35 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 10 marca 1928 r. L. dz. OP. 323/R-28. ogłoszony w numerze 1 Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. z r. 1928, poz. 37 str. 60.

321.

Okólnik Nr. 216 z 5 października 1929 r. (Min. 1246/23/29) w sprawie uporządkowania kraju.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Podróże inspekcyjne dokonane w ostatnich miesiącach przekonały mnie, że akcja poprawienia stanu zdrowotnego i wyglądu kraju została posunięta wybitnie naprzód zarówno dzięki wysiłkom administracji, samorządu i policji, jak w dużej mierze również na skutek współdziałania ludności.

Wygląd wielu miast, miasteczek, wsi zmienił się do niepoznania na lepsze.

Proszę Panów Wojewodów o wyrażenie w moim i Panów imieniu podziękowania tym wszystkim przedstawicielom władz lub osobom prywatnym, które przyczyniły się do podniesienia wyglądu kraju. Osoby specjalnie zasłużone w tym względzie winny być przedstawione do odznaczeń w terminie listopadowym, przyczem zasługi winne być podkreślone w umotywowaniu odznaczenia. Życie dowiodło, że poczynania nasze w akcji poprawy zdrowotności wyglądu estetycznego kraju były realne, że dały się nietylko przeprowadzić, ale że dają się utrzymać.—Tembardziej godną napiętnowania jest opieszałość lub lekceważenie tej akcji spotykane w nielicznych na szczęście powiatach.

Przypominam, że termin ostateczny uporządkowania kraju upływa dnia 1 grudnia 1929 r., że czasu i możności było dość, by terminu tego dotrzymać.

Wzywam jeszcze raz wszystkich tych, którzy nie wykonali dotychczas mego okólnika Nr. 173 z dnia 25 września 1928 r. w sprawie podniesienia zdrowotności i wyglądu kraju (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 6 poz. 15), do wykorzystania reszty jesieni, celem wprowadzenia w życie wszystkich wymienionych w nim zarządzeń.

Wobec tych, którzy nie dotrzymają terminu 1 grudnia 1929 r. zastosuję najostrzejsze zarządzenia.

322.

Okólnik Nr. 217 z 30 września 1929 r. (AP. 155/1) o ograniczeniu sprzedaży pistoletów chemicznych (gazowych).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W handlu bronią znajduje się pistolet wyrobu zagranicznego pod nazwą „Knock-Out". Pistolet ten nie zadaje ran, gdyż naboje nie zawierają pocisków, lecz jedynie substancję oszałamiającą, działającą na niewielką odległość od miejsca wystrzału w ten sposób, że osoba zaatakowana może utracić przytomność i zostaje chwilowo oślepiona i ogłuszona.

Według opinji wyrażonej przez Ministerstwo Spraw Wojskowych — w wyniku badań technicznych pistolety wspomniane są bronią o bardzo skutecznem działaniu i nie mogą być wobec tego uważane za broń nieszkodliwą, której obrót nie podlegałby żadnym ograniczeniom.

Z powyższych względów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, iż ogólne przepisy o nabywaniu, posiadaniu i sprzedaży broni palnej krótkiej, należy stosować i do pistoletów „Knock Out" oraz do wszelkich podobnych odmian broni, któreby ukazały się w handlu i obiegu.

Osoby, które broń podobną już nabyły, winny w terminie jaki Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu) ustanowi, uzyskać zezwolenia na ich posiadanie wzgl. noszenie. Sprzedających wymienioną broń, należy zawiadomić, że broń ta podlega tym samym przepisom i kontroli jak zwykła broń palna krótka.

W razie powstania wątpliwości co do będących w handlu lub w posiadaniu osób prywatnych odmian broni zbliżonych konstrukcją i działaniem do pistoletów „Knock-Out" należy przedstawić sprawę do decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Organom P. P. należy udzielić stosownego pouczenia.

323.

Okólnik Nr. 218 z 3 października 1929 r. (AP. 6647/2) w sprawie zapobiegania katowaniu koni.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dochodzą wiadomości, że daje się zauważyć częste katowanie koni, szczególnie na podjazdach do terenów budowlanych i na takich terenach, np. przy wywozie ziemi z pod fundamentów, przy wyciąganiu wozów pod góry, na terenie gliniastym i t. p.

Aby zapobiec temu postępowaniu, stojącemu w wyraźnej sprzeczności z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 332), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (Komisarza Rządu) o wydanie stosownych zarządzeń w szczególności zaś o spowodowanie, aby dojazdy do budowy, o miękkiej nawierzchni (grząskie, gliniane, piaszczyste) wyjazdy z dołów i t. p. urządzane były w sposób umożliwiający i ułatwiający poruszanie się wozów z materjałem budowlanym (np. odpowiednie złagodzenie spadków, ułożenie jezdni z belek lub desek i t. p.).

Należy stale przestrzegać, aby konie nie były przeciążane i zmuszane biciem do pokonywania zbyt stromych spadków.

Ponieważ ludność nie przestrzega przepisów o ochronie zwierząt — głównie z powodu nieobznajmienia z treścią rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ochronie zwierząt, Ministerstwo prosi Pana Wojewodę (Komisarza Rządu) o zarządzenie podania do wiadomości ogółu wyciągu z postanowień wzmiankowanego rozporządzenia z pouczeniem, że osobami odpowiedzialnemi za dręczenie koni są zarówno przedsiębiorca budowlany wzgl. osoba która zleca zwózkę materjałów, jak i właściciel koni oraz woźnica. Ponadto biorąc pod uwagę, że niedopuszczalne warunki pracy zwierząt pociągowych na terenach budowlanych, powstają głównie z winy przedsiębiorców i pracodawców należy do osób tych z całą surowością stosować art. 4 wzmiankowanego wyżej rozporządzenia.

Równocześnie należy zamieścić w rozkazie Wojewódzkiego Komendanta P. P. stosowną instrukcję dla organów P. P.

324.

Okólnik Nr. 219 z 3 października 1929 r. (AP. 393/1) o przedawnieniu w sprawach wykroczeń administracyjnych popełnionych przez posłów podczas trwania mandatu.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z podniesioną wątpliwością, czy bieg przedawnienia ulega przerwie w postępowaniu karno-administracyjnem, gdy chodzi o wykroczenia popełnione przez posłów podczas trwania mandatu, Ministerstwo Spraw Wew-

nętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości wyjaśnia, że jakkolwiek art. 58 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem nie wspomina o przerwie biegu przedawnienia z powodu piastowania mandatu poselskiego, to jednak z tego nie wynika, aby kategoryczne postanowienie ust. 3-go art. 21 Konstytucji straciło moc obowiązującą w stosunku do postępowania karno-administracyjnego. Wprawdzie Konstytucja nie zawiera sankcji na wypadek naruszenia jej postanowień przez wydanie norm mających moc ustawy, a zmieniających jej postanowienia, jednakże takie naruszenie (zmiana) nie mogłoby być domniemywane, w szczególności także w wypadku zamilczenia o jej postanowieniach w ustawie lub rozporządzeniu z mocą ustawy, któremi uregulowano całokształt postępowania karno-administracyjnego.

W myśl powyższych wywodów należy uważać, że czasu trwania mandatu poselskiego nie wlicza się do terminów przedawnienia przewidzianych w art. 58 Rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 22.III.1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem.

IV.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

325.

Pismo Nr. Min. 2989/29 z 2 października 1929 r. w sprawie Państwowej Fabryki Olejów Mineralnych „Polmin“ w Drohobyczu.

Do

P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych „Polmin“ w Drohobyczu wyrabia między innemi produktami naftowemi benzynę i oleje smarowe dla samochodów, jakością swą nie ustępujące renomowanym tego rodzaju produktom zagranicznym.

Ponieważ uważam za rzecz zupełnie niewłaściwą, by instytucje państwowe i samorządowe uchylały się od popierania tego rodzaju przedsiębiorstwa państwowego, mającego wszelkie warunki do fabrykacji produktów najwyższej jakości, polecam Panu Wojewodzie (Panu Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę) zarządzić, by wszystkie podległe Panu Wojewodzie, (Panu Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę) instytucje państwowe i samorządowe zaopatrywały się w benzynę, a w szczególności w oleje samochodowe wyrobu państwowej fabryki „Polmin“.

Fabryka ta produkuje rozmaite gatunki olejów samochodowych odpowiednio do typów wozów, o zastosowaniu właściwych dla danego samochodu olejów poucza specjalna broszura „Oleje Automobilowe—Polmin“ załączona przy niniejszem. Oleje te sprzedawane są w beczkach i plombowanych 5 kg. blaszankach, w składach własnych Polminu i komisowych, wykaz których załącza się.

Akcję powyższą uważam za obowiązującą; wykonanie zarządzenia będę sprawdzał osobiście.

Składy własne i komisowe „Polminu“.

Będzin: „Społem“ tel. 66.
Białystok: Oddział „Polminu“ ul. Warszawska 7, tel. 10-34.
Bielsk Podlaski: Okręg. Spółdzielcze Stowarzyszenie Spożywców, tel. 17.
Biłgoraj: Hurtownia Spółdzielcza, tel. 18,
Bieniakonie: „Społem“.
Błonie: „Społem“.
Bogdanów: „Społem“.
Borysław: Gazolina.
Brody: Skład „Polminu“, Rynek tel. 25.
Bydgoszcz: Skład „Polminu“ ul. Sowińskiego 12-14, tel. 1-74.
Chełm: „Społem“, tel. 14.
Dolina: Skład „Polminu“ Magistrat.
Drohobycz: Skład „Polminu“ plac św. Trójcy.
Garwolin: „Społem“, tel. 38.
Gdynia: Gazolina S. A.
Grajewo: Skład „Polminu“.
Grudziądz: L. E. Hanczewski, ul Toruńska 10, tel. 6-73.
Iłża: „Społem“.
Jarosław: Skład „Polminu“ ul. Sobieskiego 2, tel. 32.
Jędrzejów: Skład „Polminu“.
Kalisz: Skład „Polminu“, ul. Narutowicza 6, tel. 4-34.
Kielce: „Społem“ tel. 16.
Kołomyja: „Produkcja“ ul. Piłsudskiego 4, tel. 24.
Końskie: „Społem“, tel. 20.
Konstantynów: „Społem“.
Kowel: Skład „Polminu“ Brzeska 153 tel. 52.
Kraków: Oddział „Polmiuu“ ul. Szczepańska 9, tel. 15-82.
Krasnystaw: „Społem“ tel. 26.
Lida: „Społem“, tel. 43.
Lubartów: „Społem“.
Lublin: Oddział „Polminu“ Krakowskie Przedmieście 46, tel. 10-78.
Lwów: Centrala, ul. Szpitalna 1, tel. 9-27.
Łask: „Społem“.
Łęczyca: „Społem“.
Łomża: „Społem“, tel. 6.
Łódź: Oddział „Polminu“, ul. Piotrkowska 152, tel. 6-27.
Łuck: „Społem“ tel. 94.
Mielec: Skład „Polminu“.
Międzyrzec Podlaski: „Społem“, tel. 36.
Nowogródek: „Związek Gospodarczy“ Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa.
Opatów: Społem.
Opoczno: Społem, tel. 19.
Ostrów Wielki: Władysław Niklewicz, ul. Kolejowa 49, tel. 2-30.

Ostrowiec: Społem tel. 19.
Ostrołęka: Społem.
Pabjanice: Społem, tel. 18.
Pabjanice: Kotnowski i Ska.
Pińsk: Skład „Polminu" ul. Brzeska 102-a
Piotrków: Społem.
Płock: Skład „Polminu" Kolegjalna 3
Poznań: „Polmin" w Poznaniu ul. Św. Marcina 18, tel. 35-36.
Przemyśl: Skład „Polminu" ul. Czarneckiego 25, tel. 141.
Puławy: Społem Kołłątaja 1.
Radom: „Społem" tel. 61.
Radzymin: R. Wilamowski.
Radzyń: „Społem" tel. 7.
Rejowiec: „Społem".
Rożyszcze: „Społem".
Równe: Skład „Polminu" ul. Obwodowa 43, tel. 2-63.
Ryki: „Społem".
Sambor: Skład „Polminu" Kopernika 9.
Sandomierz: „Pomoc Bratnia" Spółdzielnia Spożywców.
Siedlce: Skład „Polminu" ul. Piłsudskiego 102 tel. 89.
Siemiatycze: „Społem".
Sieradz: „Społem",
Skierniewice: „Społem" tel. 45.
Sobolew: „Społem".
Sosnowiec: Skład „Polminu" ul. Naftowa 4, tel. 2-08.
Stanisławów: „Produkcja" ulica Barona Hirscha, tel. 2-41.
Stryj: Skład „Polminu" Rynek 15 tel. 65.
Tarnopol: „Produkcja" ul. Ruska 8.
Tomaszów Lub.: Centrala Rolniczo-Handlowa, tel. 15.
Tomaszów Maz.: Skład „Polminu" ul. Św. Antoniego 20, tel. 94.
Toruń: Oddział „Polminu" ul. Mostowa 17, tel. 3-99.
Warszawa: Oddział „Polminu" ul. Szkolna 2, tel. 70-84, 114-75, 512-33.
Wawer: Silberberg i Wajnberg.
Wieluń: „Społem".
Wierzbnik: „Społem" tel. 10.
Wilno: „Polmin" w Wilnie ul. Jagiellońska 8, tel. 172.
Włocławek: Skład „Polminu" Toruńska 44, tel. 4-18.
Wołkowysk: Wołkowyskie Okr. Stow. Spółdzielcze.
Września: A. Miedziński, Kościuszki 6, tel. 465.
Wyszków: J. Cudny.
Zduńska Wola; „Spólnota" Okr. Spółdzielcze Stow. Spoż. tel. 27.
Złoczów: „Produkcja" ul. Farna 4.
Żyrardów; Powszechna Rolnicza Spółdz. Spożywców, tel. 47.

V.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 31 sierpnia 1929 r.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa.

Mianowany:

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie Kowalczewski Jerzy — radcą ministerjalnym w VI st. sł. dnia 26.VIII. 29 r.

Przeniesiony:

referendarz VIII st. sł. Dr. Dżułyński Cyryl — w obręb województwa lwowskiego dnia 10.VIII. 29 r.

Przeniesiony w stan nieczynny:

naczelnik wydziału w V st. sł. Dr. Ciągliński Adam — z dniem 1.VIII. 29 r.

Zmarł:

radca ministerjalny w VI st. sł. Czerwiński Stanisław — dnia 20.VIII. 29 r.

B) W Głównym Urzędzie Statystycznym:

Zwolniony:

naczelnik wydziału w V st. sł. Fabierkiewicz Wacław — z powodu przejścia do służby w Ministerstwie Skarbu dnia 29.VIII. 29 r.

C) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowani:

pracowniczka kontraktowa w Państwowym Zakładzie Badania Żywności w Warszawie Oczesalska Marja — do odwołania kontrolerem w IX st. sł. dnia 17.VIII. 29 r.

pracowniczka kontraktowa w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Stroblówna Zofja — do odwołania rachmistrzem w XI st. sł. dn. 23.VIII 29 r.

pracowniczka kontraktowa w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Halberówna Wanda — do odwołania technikiem laboratoryjnym w VIII st. sł. dnia 23.VIII. 29 r.

D) w Komisarjacie Rządu w Warszawie:

Mianowani:

Felsztyński Stefan — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 31.VIII. 29 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Marcinkowski Aleksander — do odwołania referendarzem w VII st. sł. dnia 20.VIII. 29 r.

E) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach:

radca wojewódzki w VI st. sł. Wieczorek Jan — inspektorem wojewódzkim w dotychczasowym VI stopniu służbowym dnia 29.VIII. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie:

Błażewicz Władysław — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 31.VIII. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi:

Starosta w VI st. sł. w Piotrkowie Kaczyński Stanisław - naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 21.VIII. 29 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. Tymieniecki Aleksander — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 21.VIII. 29 r.

Andruszewski Józef — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 31.VIII. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Poleskim w Brześciu n/B.:

Mancewicz Stanisław Edward — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 31.VIII. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu:

Grzanka Wiktor Józef—do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 31.VIII. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu:

Olszycki Juljan — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 31.VIII. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie:

Szałowski Oswald — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 31.VIII. 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Śląskim w Katowicach:

radca ministerjalny w VI st. sł. w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Dr. Robel Zygmunt — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 23.VIII. 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu:

Żyborski Wacław — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 31.VIII.1929 r.

Kadyi de Kadyihaza Tadeusz — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 31.VIII. 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

starosta powiatowy w VI st. sł. w Radzyminie Eytner Tadeusz — inspektorem wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 26.VIII. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie:

Kozieradzki Józef — do odwołania radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 31.VIII. 29 r.

F) We Władzach powiatowych:

Mianowani:

prow. referendarz VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie Hübner Włodzimierz do odwołania starostą powiatowym w Horodence w dotychczasowym VII st. sł. dnia 17.VIII. 29 r.;

starosta grodzki w VI st. sł. Strzemiński Ignacy — starostą powiatowym w Piotrkowie w dotychczasowym VI st. sł. dnia 21.VIII. 29 r.;

naczelnik wydziału w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi Dychdalewicz Jan — łódzkim starostą grodzkim w dotychczasowym V st. sł. dnia 21.VIII. 29 r.;

Przeniesieni:

sekretarz X st. sł. Krzysik Stanisław — ze starostwa w Kopyczyńcach do Starostwa w Przemyślu dnia 21.VIII. 1929 r.

referendarz VII st. sł. Krasicki Jan — ze Starostwa w Łucku do Wołyńskiego Urzędu Wojewódzkiego w Łucku dnia 21.VIII. 1929 r.

referendarz VII st. sł. Woroszyński Roman — ze Starostwa w Tarnopolu do Starostwa w Podhajcach z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 13.VIII. 1929 r.

referendarz VII st. sł. Gross Marjan — ze Starostwa w Rudkach do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie dnia 26.VIII. 1929 r.

asesor VII st. sł. Mogilnicki Jan — ze Starostwa w Łomży do Starostwa w Augustowie dnia 30.VIII. 1929 r.

referendarz VIII st. sł. Nieć Tadeusz — ze Starostwa w Sanoku do Starostwa w Żółkwi dnia 26.VIII. 29 r.;

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Sienkiewicz Piotr — ze Starostwa w Kamieniu Koszyrskim do Starostwa w Janowie Podlaskim dnia 7.VIII. 29 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

lekarz powiatowy w VI st. sł. w Starostwie we Włocławku Dr. Szelest Mieczysław—z dniem 31.VIII. 29 r.;

lekarz powiatowy w VII st. sł. w Storostwie iłżeckiem w Wierzbniku Dr. Lamparski Stanisław z dniem 31.VIII. 29 r.;

Drukarnia Policyjna. Warszawa, Długa 38.